

THƯ VIỆN SAU L'ORÉAL

Từ trải nghiệm L'Oréal, tôi hiểu ra mình vẫn sống bên trong một khuôn mẫu Gillette, và nó không giống thị trường thật — và nếu có ngày phải đứng ngoài khung cảnh công ty, tôi sẽ hoàn toàn không có gì trong tay để đối mặt với thế giới.

Cha tôi gọi điện rủ tôi đi ăn trưa — không phải ở nhà, hai cha con sẽ gặp nhau bên ngoài, như thể chỉ là chuyện công việc, trong khi thật ra đó là quãng thời gian đẹp nhất chúng tôi có với nhau, cha và con tìm lại được nhau. Tôi nhớ ông.

Ông tò mò muốn biết tôi thấy thế nào sau trải nghiệm nghề nghiệp này — ông không cần chi tiết hay đầu đuôi cụ thể, xưa nay ông vẫn là người kín đáo, ông không bao giờ hỏi, chỉ lắng nghe và mỉm cười.

Tôi đã nói với ông rằng tôi muốn học — không phải qua trường lớp hay đại học, mà bằng cách vào thư viện và, ngày này qua ngày khác, khám phá xem sách vở có gì để nói.

Ông mừng lắm và bảo: văn hóa không chỉ đến từ trải nghiệm — con nhớ lấy, lịch sử luôn lặp lại, vẫn những chu kỳ ấy hết lần này đến lần khác, con chỉ cần đọc nó một lần và hiểu nó vận hành ra sao.

Ít lời, không màu mè — đó cũng là một phần con người tôi hôm nay. Còn cái chất châm biếm thì tôi nhận từ mẹ, một nét thật ra thừa hưởng từ ông ngoại.

Nhưng lúc nào tôi cũng phải lựa lời cho hợp với người mình đang nói chuyện, vì một từ cầu kỳ thường chẳng nói lên chút văn hóa nào — nó chỉ khiến anh nghe như một thằng ngu dốt chẳng biết mình đang nói cái quái gì.

Tôi tính lên Milano ghi danh một khóa quản trị Kaiser, nhưng họ đòi 3.760.000 lía, và đọc hết chương trình học rồi tôi vẫn không tin nó đáng đồng tiền bỏ ra.

Tôi muốn thử sức mình với hiểu biết của người khác, và tôi tìm ra việc phải làm: MỘT KHÓA HỌC MERCHANDISER, nơi tôi có thể mài giũa và cải thiện những gì mình vốn đã làm trong thực tế bằng cách đặt nó lên nền lý thuyết.

Tôi trả 650.000 lía cho hai mươi giờ học mỗi tuần — nhưng kết cục ra sao thì kỳ sau tôi sẽ kể.

Chỉ một ý nghĩ thôi: hồi ấy tôi đã linh cảm có gì đó trong tôi không chạy, hoặc có khi vẫn chạy ngon lành, nhưng tôi không biết đó là gì. Chính việc viết, về sau, đã làm sáng tỏ tất cả.

Tôi là kẻ không ai ngờ lại có trên đời — vậy mà, tôi vẫn là một ai đó.

Ferdinando